

Samasta tarinamaailmasta kuin

MIRABELLE

ja huono päivä

Harriet Muncaster

Aurinko
KUSTANNUS

”Huiiiii!”

Oli myöhäinen iltapäivä, ja ennen päivällistä keskityin harjoittelemaan silmukoita puutarhassa. Luudalla lentäminen on yksi lempipuuhistani! Minusta on ihanaa syöksähdellä, pyörähdellä ja tuntea, kuinka tuuli tuivertaa tukassani.

"Mirabelle!" äiti huusi sisältä. "On ruoka-aika! Isä on leiponut keijumarenki-piirasta jälkiruoaksi!"

"Ooh!" huudahdin innostuneena.

Laskeuduin heti maahan ja liu'uin nurmi-

kolle. Viskasin luudan
käsistäni ja juoksin sisälle
pienen lohikäärmeeni Violan
lepattaessa perässäni.

”Toitko luutasi sisään?” äiti kysyi,
kun istuin pöytään.

”Hups, en”, vastasin. ”Mutta lupaan,
että haen sen heti syötyäni!”

”Kunhan tosiaan haet!” äiti sanoi.
”Luudat eivät pidä siitä, että ne jätetään
ulos kylmään. Tänä iltana sitä paitsi sataa.”

Mutta kun päivällinen oli ohi, olin täysin
unohtanut luutani. Äiti oli ostanut minulle
uuden kirjan, ja halusin lukea sen heti. Kun
keijumarengipiirakka oli syöty, ryntäsin
huoneeseeni ja käperryin Violan kanssa

lukemaan. Kirja oli *todella* hyvä: se kertoi noidasta, joka keksi taikajuoman, joka sai hiukset muuttumaan kimalteleviksi suor-
tuviksi! RAKASTIN ajatusta hohtavista hiuksista! Kirjan lopussa oli ainesluettelo, jonka avulla taikajuoman saattoi valmistaa itse! Loikkasin sängystä ennen kuin olin edes lukenut tarinan loppuun. Keräsin kaikki tavarat, joita tarvitsisin, mukaan lukien

matkakokoisen patani, ja

laskin ne tyynylleni.

”Mirabelle”, äiti sanoi

ja kurkisti ovesta,

”sinun pitäisi olla jo
nukkumassa!”

”Mitä ihmettä?!”

sanoin. Olin lukenut

niin pitkään, etten ollut huomannut, että ulkona oli jo pimeää.

”Haluan vain tehdä yhden taikajuoman nopeasti, äiti, ennen kuin menen nukkumaan. Katso, minulla on jo ainekset valmiina!”

Äiti vilkaisi tyynyäni ja rypisti otsaansa.

”Tyynysi ei ole oikea paikka taikajuomaineksille”, hän sanoi. ”Varmista, että siivoat ne pois, ennen kuin menet sänkyyn. Eikä nyt ole aikaa tehdä taikajuomia. Nukkumaanmenoikasi meni jo kaksikymmentä minuuttia sitten.”

”Hyyvä on”, huokaisin. Taikajuoma joutuisi odottamaan huomiseen. Vaihdoin ylleni pyjaman, harjasin hampaat ja ryömin sänkyyn lukemaan uutta kirjaani taikasauvan valossa. En juurikaan käytä keijusauvaani

– noitataikuus on paljon mielenkiintoisempaa – mutta joskus se on hyödyllinen taskulamppuna. Äiti ja isä tulivat antamaan minulle hyvänyönsuukon.

”Luulin, että käskin sinun laittaa taikajuoman ainekset pois”, äiti sanoi.

”Et voi nukkua, jos ne ovat tuolla tavalla tyynylläsi!”

”En jätä niitä siihen”, lupasin. ”Korjaan ne heti pois, kun olen päässyt tämän luvun loppuun.”

”Hyvä on”, äiti sanoi ja kohotti kulmakarvojaan. ”Pidä huoli, että teet sen!” Sitten hän kumartui ja antoi suukon ennen kuin lähti huoneesta.

Haukottelin ja jatkoin kirjani lukemista. Tunsin oloni kotoisaksi ja mukavaksi Violan kanssa.

”Noita lensi taivaan poikki. Hänen hopeiset
hiuksensa loistivat hänen takanaan kuin
tähtenlento. Ihmiset alhaalla...”

Haukottelin taas ja suljin silmäni hetkeksi.
Oli niin mukavaa maata sängyssä Viola
kainalossa. Saatoin nähdä silmäluomieni
takana loistavan noidan jättävän tuikkivia
säkeniä pimeyteen. Ne houkuttelivat minut
unen samettiseen mustuuteen.